

Đôi Lời Tâm Huyết

Ban phụ trách Lá Thư vùng San Diego đã tạm biệt chúng ta, với Lá Thư số 47, Tết Canh Ngọ, và nhường của nợ, và nhường khó nhọc lại cho Ban phụ trách mới cho năm 1990, gồm các Ái Hữu vùng Los Angeles và Orange County.

Sở dĩ chúng tôi nhận lãnh, là vì một số đồng anh em vùng Thủ Đô tị nạn đã hăng hái ủng hộ chúng tôi, nếu có gặp những khó khăn về tài chánh. Chúng tôi nghĩ rằng, nếu cứ giữ lập trường cố hữu là làm mỗi giây liên lạc giữa các Ái Hữu khắp năm châu, đem đến cho nhau những tin tức, thay đổi, những hi vọng, những ai tin, những thay đổi việc làm, những thay đổi chỗ ở, những việc đổ đạt của chính mình hay của con cháu mình... vân vân..., và như thế là Lá Thư đã đạt được kết quả mong muốn rồi.

Nhưng Lá Thư nào lại chẳng có đôi ba bài văn ngộ nghĩnh, đôi ba câu chuyện vui buồn cho nhau, đôi ba bài thơ nặng tình cố hương yêu dấu, và mỗi chúng ta đều nghiêng ngấu, có khi đôi ba lần là ít, gọi là những phút tiêu khiển rất thấm thiết, rất hữu tình; làm như mỗi lần chúng ta nhận được Lá Thư, là như gặp lại một người thân quen thuộc. Chúng ta đều miễn chấp cho nhau những yếu điểm của nó, những lỗi in, lỗi văn phạm, lỗi sắp xếp..., chúng ta vui sướng với cái hình thức đơn giản nhưng chân thật, vì chúng ta biết rằng chúng ta sẽ được đọc những trang báo của toàn là bạn bè thân thích, còn hơn cả anh em, và cái cảm tưởng ấy, giống như là cảm tưởng nửa vui thích, nửa hồi hộp khi dỡ những trang báo đó ra.

Một số rất đông Ái Hữu, hoặc điện thoại lại nhà tôi, hoặc viết thư, hoặc đến gặp mặt, muốn nói lên ý nguyện rằng, chúng ta nên giữ nguyên hình thức và nội dung của Lá Thư, như 47 số đã ra trước đây, và không đi ra ngoài ý nguyện chung đó. Tân Ban phụ trách xin hứa với quý Ái Hữu rằng mục tiêu cũ sẽ được giữ và sẽ không thay đổi.

Cũng trên tinh thần đó, cũng có vài Ái Hữu có nhiều ý kiến độc đáo, hấp dẫn, Lá Thư sẽ ân cần giới thiệu với tất cả, nhưng sẽ chỉ dành đôi ba hàng giới thiệu trên Lá Thư mà thôi, chứ sẽ không dùng Lá Thư để làm nơi tranh luận.

*

Xuân nào mà lại không đem hy vọng về với chúng ta, nhất là Xuân năm Canh Ngọ này. Chúng ta đã thấy cả bầu trời Cộng sản thế giới sụp đổ và thay đổi. Một luồng không khí tự do đã thổi khắp hoàn cầu, chiến tranh lạnh sẽ không còn nữa, thế giới của thập niên 90 và về sau sẽ là thập niên thanh bình và an lạc.

Tuy nhiên nhìn về xứ sở, chúng ta vẫn chưa thấy một ánh sáng nào ló dạng ở cuối đường hầm đen tối hiện giờ. Các anh thủ lãnh cộng sản Bắc Việt vẫn nói lép nhép, dấu đầu hở đuôi, áp úng với những chuyện đang làm, lúng túng với những chuyện phải làm, và vì thế không cho thấy gì khích lệ.

Thế giới Tây phương tư bản, dù có muốn giúp đỡ cho Việt Nam vẫn còn đứng ngoài chờ xem cái đã. Sự thật phũ phàng là, muốn có sự thay đổi kinh tế, thì trước tiên phải có sự thay đổi chính trị cái đã, nghĩa là thay đổi chính thể, thay đổi nhân sự..., nghĩa rằng cũng phải còn lâu